

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h55' sáng thứ Ba ngày 08/02/2022.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 789

“TUY NIỆM PHẬT CẢ ĐỜI MÀ KHÔNG THỂ VĨNG SANH”

Hòa Thượng nhắc nhở những đồng tu niệm Phật, thậm chí những người chuyên nghe pháp Hòa Thượng. Trong bài này, Hòa Thượng nhắc đến hai vị cư sĩ Phật học rất nổi tiếng: **“Người xưa thì không nên học theo Tô Đông Pha, người nay thì không nên học theo Lương Khải Siêu”**. Hai vị ấy nói thì thấu tình đạt lý nhưng không thật làm cho nên học Phật nhưng không có kết quả.

Gần đây chúng ta cũng thấy có rất nhiều người học Phật, mở đạo tràng để dạy người ta niệm Phật nhưng bây giờ chính họ không tu, không niệm Phật, không những không ăn chay mà còn phá giới. Miệng họ nói thao thao bất tuyệt nhưng tất cả mọi khởi tâm động niệm của họ đều sai phạm. **Phàm phu ngày ngày nhìn ra lỗi lầm của mình thì người đó có tiến bộ. Người ngày ngày không nhìn ra lỗi lầm của mình thì người đó không tiến bộ.** Trước đây có một người có vẻ tu hành tốt, tìm đến tôi để hỏi về việc mở đạo tràng dạy người tu tập. Tôi nhìn người ấy thì liền nghi ngờ vì họ không có dáng vẻ của người chân thật tu hành. Một thời gian ngắn sau, họ lấy chính người đồng tu rồi làm rất nhiều chuyện phá giới khác nữa khiến đạo tràng xào xáo. Họ nói thì hay nhưng cuối cùng thì làm ngược lại. Tôi nghe mà rất đau lòng vì họ làm ra biểu pháp xấu cho những người tu hành.

Cư sĩ Tô Đông Pha và Cư sĩ Lương Khải Siêu Cư sĩ là hai vị Phật học rất uyên thâm, nổi tiếng. Khi Hòa Thượng Tịnh Không đến học với Lão Cư sĩ Lý Bình Nam, Lão cư sĩ đã cảnh tỉnh Hòa Thượng: **“Cổ nhân biệt học Tô Đông Pha, kim nhân biệt học Lương Khải Siêu”**, nghĩa là người xưa thì đừng học theo Tô Đông Pha, người nay thì đừng học theo Lương Khải Siêu vì họ chỉ nói mà không thật làm. Học Phật thì phải thật làm, ngày ngày phải kiểm soát nội tâm của mình, phải nhận ra từng khởi tâm động niệm của mình. Nếu chúng ta không nhận ra được lỗi lầm của nội tâm mình, thậm chí hành động có lúc như một kẻ thô tục không tu hành, vậy mà còn giảng Kinh, thậm chí viết lách Kinh điển thì sẽ để lại tai hại cho người sau.

Khi dịch đĩa Hòa Thượng giảng **“Kinh Vô Lượng Thọ”**, tôi thấy Hòa Thượng đọc câu chánh văn **“như thị ngã văn”** và giảng câu này giảng trong hai đĩa, hai giờ đồng hồ. Trong khi dịch, tôi nương theo ý đó nên cũng có thể hiểu được. Có người hỏi tôi: **“Sao Thầy không dịch “Kinh Vô Lượng Thọ”?** Tôi nói: **“Tôi chỉ là phàm phu, tôi không dám làm việc đó. Khi nào Phật Bồ Tát cảm thấy thấy cần thì Ngài sẽ đến**

dịch. Ngày nay tôi chỉ học theo giảng giải của Hòa Thượng, rồi cùng nhau phân tích lời dạy của Ngài chứ tôi không dám dịch Kinh, không dám phân tích Kinh”.

Vậy mà ngày nay có những người không biết chữ Hán nhưng lại dám biên tập “**Kinh Vô Lượng Thọ**”, biên soạn “**Kinh Vô Lượng Thọ**”, cho rằng đó là những bản tâm đắc của mình rồi phổ biến cho người khác. Đồng tu học Phật phải hết sức cẩn trọng! Ma có thể giúp cho họ làm sai lời Kinh để tu hành không có thành tựu, đọa lạc càng nhiều càng tốt. Điều này thật đáng sợ! Chúng ta phải cẩn thận!

Trước đây có một người chỉ học tiếng Hán sơ sơ nhưng đã dịch “**Kinh Vô Lượng Thọ**”. Họ đánh máy làm thành một bản hoàn chỉnh rồi đem đến cho tôi, tha thiết mong tôi xem qua. Đối với bản dịch thì tôi cũng chỉ xem sơ sơ rồi để đó. Nhưng đối với người dịch bộ “**Kinh Vô Lượng Thọ**” thì tôi xem kỹ xem họ có hành trì “**Kinh Vô Lượng Thọ**”, có làm theo lời Phật dạy hay không. Mấy năm sau, họ không niệm Phật nữa mà tham thiền thành thoi, nghe nhạc Trịnh Công Sơn. Nếu chính người dịch Kinh không tụng Kinh, không tu hành mà bộ Kinh đó được lưu hành thì bộ Kinh mà họ dịch có lợi ích không? Nếu chúng ta y theo bộ Kinh đó để học thì thật đáng thương! Vừa rồi, tôi đã đốt hết tất cả bộ tài liệu đó, không lưu giữ trong tủ sách để sau khi tôi chết đi, người đời sau không hiểu nhầm đó là sách hữu dụng.

Chúng ta tu hành cần phải có một sự truyền thừa rõ ràng giống như Hòa Thượng Tịnh Không. Hòa Thượng cả một đời chỉ giảng “**Kinh Vô Lượng Thọ**”. Nếu có người mời Ngài giảng Kinh khác thì Ngài mới giảng Kinh khác. Hòa Thượng nói: “**Nếu có thể thì cả đời này tôi chỉ giảng “Kinh Vô Lượng Thọ”, không giảng Kinh khác**”. Như vậy mới đúng chứ! Còn nếu họ dịch “**Kinh Vô Lượng Thọ**”, sau đó một thời gian họ đi tu pháp môn khác thì bộ Kinh họ dịch ra không thể có lợi ích.

Hòa Thượng nói: “**99,9% chúng ta có nguy cơ rơi vào tà kiến**”. Chúng ta phải hết sức cẩn trọng! Nhiều người xung quanh chúng ta nhìn đáng vẻ bề ngoài thì trông giống người đại tu hành, nhưng họ không tu. Họ gạt tiền, gạt tình của người khác. Cho nên chúng ta phải thật làm!

Hòa Thượng Tịnh Không nói: “**Cả đời của tôi không có gì tốt hơn là nghe lời và thật làm. Tôi nghe lời của Thầy tôi và tôi thật làm theo**”. Vì vậy Ngài có thành tựu. Chúng ta cứ chạy Đông chạy Tây, đàm huyền thuyết diệu nhưng đầy rẫy tham sân si, thậm chí bắt tài vô dụng, chỉ nói mà không làm. Chúng ta phải biết: **Phật pháp là nội học. Nội học là chính mình tu hành, chính mình thật làm. Chúng ta phải là người học Phật chứ không làm nhà Phật học! Phải tu sửa từng sai phạm của mình! Phải thay đổi từng ly từng tí khởi tâm động niệm của mình.**

Ngài Lục Tổ Huệ Năng nói: “**Người chân thật tu hành chỉ thấy lỗi chính mình, không thấy lỗi thế gian**”. “**Không thấy**” ở đây không phải là ngờ nghệch, ngây dại mà “**không thấy**” nghĩa là mình chỉ lo kiểm soát lỗi của mình, không nhìn vào lỗi của người khác. Một người chân chính tu hành suốt ngày kiểm soát lỗi mình thì không có thời gian đi nhìn lỗi của người khác. Người rảnh đi nhìn lỗi của người khác thì đó là người nhiều chuyện.

Hòa Thượng nói: **“Tô Đông Pha và Lương Khải Siêu là hai vị cư sĩ rất nổi tiếng nhưng đều không có thành tựu. Nói đến Phật học thì họ đều thông đạt, tường tận, thế nhưng một câu họ cũng không làm được. Học Phật mà chỉ nghiên cứu Phật ở trên Kinh luận, không thật làm thì không có thành tựu”**.

Chúng ta học Phật là để có được thành tựu. “Thành tựu” ở đây không phải là thành một cái gì đó mà chúng ta phải hàng phục được phiền não của mình để ít nhất chúng ta không còn đọa vào vòng luân hồi nữa. **Người niệm Phật mà không vãng sanh thì không còn việc gì để bàn.** Học Phật thì **“tham sân si mạn”, “tài, sắc, danh, thực, thù”,** những thứ phiền não này mỗi năm phải giảm ít đi mới đúng. Tu hành mà chỉ nói cho hay nhưng tập khí vẫn còn nguyên vậy thì như lời của Lão Cư sĩ Lý Bình Nam nói: **“Đáng sinh tử như thế nào thì vẫn phải sinh tử như thế đó! Đáng đọa lạc như thế nào thì vẫn đọa lạc như thế đó!”** Nếu học Phật, niệm Phật mà vẫn bị phiền não, tập khí không chế thì vẫn bị luân hồi sinh tử. Vậy thì thật đáng tiếc!

Hòa Thượng nói: **“Tài, sắc, danh, thực, thù, năm thứ này là căn gốc của Địa Ngục”**. Lúc đầu tôi nghe Hòa Thượng nói như vậy thì nghĩ: **“Sao mà nghiêm trọng như vậy!”**. Nhưng dần dần tôi mới thấy điều này thật sự rất nghiêm trọng. Chúng ta không chìm đắm vào tài thì lại chìm đắm vào danh. Tiền tài thì chúng ta còn nhìn thấy, nhưng danh thì vô hình cho nên không nhận ra mình dính mắc. **“Tài, sắc, danh, thực, thù”,** tập khí nào nặng thì sẽ đến trước và kéo theo những thứ khác. Đến lúc phát hiện ra được thì chúng ta đã bị chìm đắm trong đó rồi. Hòa Thượng nói: **“Chỉ cần dính một thứ thôi thì bạn đã đi vào Địa Ngục rồi. Nếu bạn dính đến cả năm thứ thì chắc chắn bạn vào Địa Ngục, thậm chí đọa sâu hơn”**. Vì vậy chúng ta phải lo ngày ngày tu hành, ngày ngày sửa đổi, đừng ở đó mà đờm dáng, tinh tướng.

Cách đây khoảng 10 năm, tôi giảng ở Nam Định đề tài **“Tinh tấn chứ đừng tinh tướng”**. Pháp hội đó có khoảng 1000 người ngồi nghe. Có một anh ở Nam Định đã ghi lại đĩa đó để tặng người khác. Anh ấy nói: **“Thưa Thầy, con đổi tên khác có được không? Từ “tinh tướng” nghe nặng lắm, nếu con tặng đĩa này cho người ta thì có thể họ không thích”**. Tôi nói: **“Tôi đặt tên đó khi giảng ở đó thôi, còn anh mang tặng đĩa thì anh có thể đổi tên khác”**. **“Tinh tướng”** là không có nội dung, không có thực chất. Chúng ta phải xem chính mình có nội dung, có thực chất không hay chúng ta chỉ là sáo rỗng, bẽ ngoài.

Hòa Thượng nói: **“Suốt ngày nghiên cứu Kinh luận, trên mặt Phật học thì lý giải tường tận nhưng một câu cũng không làm được, tập khí phiền não vẫn y nguyên. Vậy thì những gì mình dạy cho người ta, người ta tu theo mình thì thật là tai hại”**.

Bản dịch đầu tiên của tôi là cuốn **“Pháp Hoa Đề Cương”** của Hòa Thượng Tuyên Hóa. Trong đó, Hòa Thượng Tuyên Hóa nhắc đến câu chuyện của Ngài Cư Ma La Thập và câu chuyện của một nhóm Thầy trò tu hành. Hòa Thượng Tuyên Hóa nói: **“Thầy tu hành dạy một nhóm học trò tu hành, có vẻ như**

rất thành công. Một ngày họ Sư phụ ra đi, sau đó đệ tử lớn lên nối ngôi để lãnh đạo mọi người tu tập. Một thời gian sau, đệ tử lớn cũng ra đi. Khi gặp lại Sư phụ, người đệ tử mừng quá gọi to: “Sư Phụ!”. Sư phụ đứng từ xa hỏi học trò đi đâu. Học trò giật mình nói: “Sư phụ dạy con tu thì ngày nay con đi đến chỗ mà Sư phụ đi. Vậy thì đúng rồi!”. Sư phụ nói: “Nhưng con có biết đây là nơi đâu không? Đây là Địa Ngục!”. Lúc đó học trò mới hốt hoảng: “Sao Thầy dạy con đi vào Địa Ngục?”. Sư phụ nói: “Ta cũng không biết nữa!”. Hòa Thượng Tuyên Hóa giải thích: “**Người mơ mơ hồ hồ dạy cho một đám người mơ mơ hồ hồ thì nhất định tương lai sẽ đi vào thế giới mơ mơ hồ hồ. Người minh minh bạch bạch dạy người khác thì nhất định sẽ đi vào thế giới minh minh bạch bạch**”. Mơ mơ hồ hồ thì không thể vào thế giới minh minh bạch bạch, còn minh minh bạch bạch thì nhất định không vào thế giới mơ mơ hồ hồ.

Tác hại nhất là khi chúng ta nói ra mà chính mình cũng không hiểu rõ mình nói đúng hay nói sai, cứ nói ào ào thì nhất định là chết chắc. Có rất nhiều người cũng đang phạm phải sai lầm như vậy! Họ không chắc là lời của họ đúng hay sai, nhưng họ vẫn nói ào ào. Đó là mơ mơ hồ hồ. Trên mặt Kinh luận thì họ nghiên cứu để nói, nhưng trên thực tế thì không làm được câu nào, tập khí phiền não vẫn y nguyên. Ngày nay những hiện tượng này rất phổ biến và đáng báo động. Nhiều người tu hành nhìn bề ngoài rất đạo mạo nhưng “sát, đạo, dâm, vọng” không thiếu thứ gì! Việc này rất đáng sợ!

Thật may vì trong một năm qua, hòm thư email của tôi bị đầy nên tôi không nhận được email mới. Nếu không thì hòm thư email đó giống như một thùng rác, tiếp nhận mọi thâm cung bí sử của mọi người. Họ bị gạt tình, gạt tiền như thế nào họ đều tâm sự với tôi. Tôi biết rất nhiều việc, tôi chia sẻ với mọi người những câu chuyện đó để nhắc nhở mọi người nói chung, nhưng tôi không nêu tên của họ ra. Chúng ta chỉ cần thấy hai sự sai phạm nhỏ của đồng tu thì liền biết đó không phải người bạn tốt, chúng ta không nên gần gũi. Nếu thấy họ phạm những chuyện lớn như sát sanh, tà dâm rồi chúng ta mới tránh thì đã muộn rồi.

Hòa Thượng nói: “**Rất nhiều năm về trước, chúng ta đã thấy cuốn sách “Tây Phương Công Cứ”.** Cuốn sách này chính là Tô Đông Pha đã nói ra. Mỗi lần Tô Đông Pha đi đâu cũng mang theo họa tượng của A Di Đà Phật. Người ta hỏi ông đây là cái gì. Ông nói: “**Đây là công cứ để tôi vãng sanh Tây Phương**”. Tô Đông Pha cả đời niệm Phật nhưng không vãng sanh vì con người này tập khí quá nặng. Tô Đông Pha là một học giả thích nói, thích làm thơ, thích viết sách, thích viết văn chương. Ông rất nổi tiếng nhưng những việc này không hề liên quan đối với việc liễu thoát sanh tử. Chính điều này làm nhiễu loạn tâm thanh tịnh, chướng ngại ông không thể vãng sanh. Ông mất cơ hội vãng sanh của chính mình. Khi Tô Đông Pha lâm chung, người khác khuyên ông niệm Phật thì ông nói: “**Niệm Phật không hữu dụng**”. Ông viết ra thì rất hay, lý tưởng và phương pháp thì hay nhưng bản thân không hoàn toàn tin tưởng, không thực hành. Ông cho rằng pháp môn niệm Phật công phu không hữu hiệu nên không hành trì. Trên lý luận thì ông nói rõ ràng tường tận, cả một đời niệm Phật nhưng không

thể vãng sanh, không thể thoát khỏi Tam Giới, không liễu thoát sinh tử. Đây là một việc đáng để chúng ta cảnh giác!

Hòa Thượng Hải Hiền nói: **“Người niệm Phật chúng ta mà không thể vãng sanh thì không còn việc gì để bàn!”**. Ngày ngày chúng ta phải kiểm soát tập khí, phiền não của chính mình: Hôm nay mình sân thì mình phải biết mình đã sân, hôm nay mình tham thì mình phải biết mình đã tham, hôm nay mình ngạo mạn thì mình phải biết mình đã ngạo mạn. Chúng ta phải nhận biết để chặn lại ngay những tập khí này. Hôm nay mình đang “*phiêu*” ở trên danh vọng thì mình biết để kéo nó xuống, để dừng lại. Chúng ta phải biết rằng: **Chúng ta đến thế gian này, có mặt ở thế gian này là để hi sinh, phụng hiến, tận trách nhiệm, tận bổn phận, tận nghĩa vụ**. Chúng ta phải nhận rõ những tập khí của chính mình. Nhiều người cứ “*phiêu*” ở trên danh, “*phiêu*” ở trên lợi và rất nhiều thứ khác nữa mà chính mình không biết. Nhiều người tu hành không kiểm soát những tập khí đó nên tập khí ngày càng lớn, tu một thời gian thì “*tài, sắc, danh, thực, thù*” không thiếu thứ nào. Nhưng nghiêm trọng hơn là tu một thời gian thì “*sát, đạo, dâm, vọng*”, thứ gì họ cũng có. Lúc đó thì họ không còn biết sợ nhân quả, họ cho rằng họ đang làm đúng chứ không sai. Mỗi chúng ta đều có nguy cơ rơi vào tình trạng như vậy. Bản thân tôi ngày ngày cũng hết sức cẩn trọng, không có giây phút nào ngồi thừ ra để nghĩ vẩn vơ, không dám để cho mình rảnh bởi vì rảnh ra là vọng tưởng, khiến mình lui sụt đạo tâm, chứ không giúp mình tăng trưởng đạo tâm.

Bài hôm nay, Hòa Thượng cảnh báo chúng ta: **“Đừng để một đời tu hành, một đời niệm Phật mà không có thành tựu. Vậy thì thật là oan uổng!”**. Tập khí phiền não của chúng ta rất sâu nặng, nó luôn ẩn mình để chờ cơ hội tiếm nhiễm. Chúng ta cứ gần tài thì dính tài, gần sắc thì dính sắc, chỉ cần có cơ hội là bị tiếm nhiễm ngay. Cho nên tôi thường tự nhắc nhở bản thân và mọi người: **Đừng cho mình có cơ hội! Đừng để cơ hội phạm lỗi tiếp cận chúng ta**. Khi cơ hội tiếp cận chúng ta thì chúng ta sẽ rất dễ dàng phạm lỗi, cho nên chúng ta phải đề cao cảnh giác, không cho mình có cơ hội. Tai hại nhất là chúng ta vẫn là phàm phu mà cho rằng mình đã tu lâu năm, đã có công phu rồi. Như vậy rất dễ dàng bị đọa lạc. Chúng ta phải luôn luôn cảnh giác, không để mình có cơ hội, phải kiểm soát từng ý niệm của mình.

Có những câu chuyện tôi nghe mới thấy tập khí của con người rất đáng sợ. Có một người tu hành mấy chục năm rất thanh tịnh, họ tưởng rằng họ đã tu tốt rồi, nhưng khi có anh thợ hồ đến sửa nhà trong vài tuần thì lại cặp luôn với anh đó. Tôi nói ra để mọi người biết tập khí của chúng ta nặng như thế nào. Điều tai hại nhất là có rất nhiều người đối với vợ của mình, đối với chồng mình thì tro tro, không động tâm, không còn cảm giác, họ tưởng mình tu hành tốt rồi. Nhưng một ngày nọ, khi gặp vợ của người khác, gặp chồng của người khác thì họ mất hết đạo tâm, không kiểm soát được tập khí của mình. Chúng ta phải hết sức cẩn trọng! Đó là không kiểm soát tập khí của mình, hàng ngày chỉ tinh tướng chứ không tinh tấn. Tôi phải nói ra để mọi người cảnh giác, đừng xem nhẹ tập khí của mình. Nếu tập khí của chúng ta nhẹ thì nó đã không lôi kéo chúng ta nhiều đời, nhiều kiếp sinh tử luân hồi.

Ngày nay, chúng ta sinh ra có cơ thể đầy đủ không khiếm khuyết, may mắn được học chuẩn mực của người xưa, may mắn được học pháp môn Tịnh Độ, chúng tỏ phước đức nhân duyên này không nhỏ. Thậm chí nhiều đời nhiều kiếp chúng ta cũng từng là nhà đại tu hành. Có người hỏi tôi: “Sao Thầy thành công ở ngoài Bắc, đi giảng khắp các chùa. Chắc đời trước Thầy tu ở ngoài đó!”. Tôi nói: “Chắc có thể!”. Cho nên chúng ta phải thật sự kiểm soát mình.

Hòa Thượng nói: “**Ngoài niệm Phật ra, mọi ý niệm khác đều là vọng tưởng**”. “Vọng tưởng” là tài sắc danh thực thù, tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần, tham sân si mạn. Những thứ này kéo chúng ta đọa lạc.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!